

Verhalen van vluchtelingen

Naya (18) was 11 jaar toen de oorlog uitbrak in Syrië

'Opeens zaten we opgesloten in huis: naar buiten gaan was veel te gevaarlijk. We hadden geen water, geen elektriciteit en amper eten. Uit verveling telden mijn vrienden en ik de bommen. Eén keer vielen er 101 achterelkaar. In de tuin vond ik 96 kogels. zo dichtbij was de oorlog. Voor het slapen was ik bang: zou ik morgen weer wakker worden? Als dat gebeurde, was ik nog steeds bang: wie was er vandaag aan de beurt? Ik had al veel vrienden en kennissen verloren.'

'Voor de oorlog leefde ik een luxeleven. Ik woonde in Aleppo, had veel vrienden, een grote familie en zelfs een eigen chauffeur die mij naar school bracht. Nooit had ik gedacht dat het oorlog kon worden in mijn land, in mijn stad. Eigenlijk kan ik het nog steeds niet geloven. Mijn stad werd omsingeld. Er konden geen mensen meer in en uit. Toch maakte mijn vader stiekem gevaarlijke reizen naar andere steden om aan eten te komen. Toen hij een keer, na dagen zonder eten, terugkwam met twee komkommers en wat tomaten, stonden we te dansen in de kamer.'

'Uiteindelijk zijn we naar Turkije gevlucht. Vlakbij de grens werd de bus achter ons gebombardeerd. We moesten hard rennen. Op de weg zag ik dode mensen liggen. Soms, in de nacht, zie ik dat moment nog in mijn dromen. Tijdens de vlucht konden we weinig spullen meenemen. Ik heb een oude schoolagenda uit Syrië, een sjaal van mijn beste vriendin en een stuk kauwgom van mijn beste vriend. Ik vind het fijn om soms naar die spullen te kijken: ze roepen fijne herinneringen op.'